

DIT IS SPANJE

Annemarie Slotboom
Oostpool, Arnhem
Hit and run project, 2007

Personages:

Joyce
Moeder
Rick
Henk

1. Henk en Rick/ proloog.

Henk: Het zag er bizar uit zoals ze hier aankwamen op die bakfiets. Die moeder zat tussen de koffers voorin de bak met haar armen opzij in de lucht, alsof ze dacht dat ze vloog, alsof ze gedronken had. En dat meisje zat op het zadel, trapte zo hard ze kon op de trappers in een gigantische jurk die over het achterrekje heenging, waardoor ze een amazone leek.

Rick: Ze zit bij mij in de klas.

Henk: Waarom ga je niet naar binnen?

Rick: Omdat ze natuurlijk van alles moeten uitpakken.

Henk: Je bent bang dat je in de weg loopt?

Rick: Eigenlijk heb ik het nooit begrepen zo'n caravan, waarom niet gewoon in een hotel overnachten.

Henk: Binnen met de gordijnen dicht kun je jezelf voorstellen waar zo een caravan allemaal gestaan heeft. Marokko, Spanje, Zwitserland, Winterbergen, om uiteindelijk hier uit te komen. Wil je roken?

Henk geeft Rick een sigaret.

Henk: Je zit dat meisje achterna?

Rick: Ik heb over haar gedroomd. Het klinkt misschien een beetje stom, maar wanneer je constant over iemand droomt, dan moet je daar iets mee. Ik droom verder nooit, dus dat zegt ook iets.

(korte pauze)

Naakt in een telefoonsel, droomde ik haar, zo'n cel zoals je die vroeger had. Met haar hand om de hoorn, die ze bij haar mond hield, waar wat speeksel uit ontsnapte, toen ze heel driftig iets probeerde uit te leggen. Maar aan wie? Dat maakte mij gek, dat dit meisje naakt aan het bellen was met iemand en dat ik niet wist wie die iemand was. Toen ik wakker werd dacht ik: haar moet ik hebben. Alhoewel ze raar is, moet ik haar hebben. Want ik droom over haar en waarschijnlijk ben ik verliefd. En ze is blond. Ik houd van blond.

Henk: Het zou er niet toe moeten doen of een vrouw blond is of niet.

Rick: Ik houd van blond, dat is alles.

Stilte

Henk: Als je het koud krijgt, moet je maar even bij mij aankloppen. Ik woon in die hut daar.

Rick: Bedankt.

Henk af.

Rick pakt een verrekijker en kijkt.

Licht uit.

2. Caravan.

Moeder: Is het wel een goed idee, ik bedoel wat moet ik hier?

Joyce: Uitrusten.

Moeder: Uitrusten.

Joyce: Is dat zo moeilijk?

Moeder: Je moeder moet...
Je moeder moet...

Joyce: Het is niet zo een hele grote ruimte, maar binnen de omstandigheden heb ik hem toch leuk ingericht.
Het is net Spanje hierbinnen, vind je niet?

Moeder: Je moeder moet gewoon...
Je moeder moet gewoon...

Joyce: Wat?

Moeder: Een oplossing...
Even nadenken zonder in huilen uit te barsten, dat is alles.
Zo simpel is het.

Joyce: Een oplossing waarvoor?

Moeder: Al mijn problemen.

Joyce: We zijn op vakantie.

Moeder: Misschien dat ik dan...

Stilte.

Joyce: Wanneer ik een schilderij koop, wanneer ik geld heb, bedoel ik, dan koop ik dat schilderij van El Greco. Dat schilderij dat we ooit in Toledo zagen hangen, waar jij mijn hand beetpakte en zei: 'mooi is dit'.

Moeder: Was dat schilderij blauw, of niet?

Joyce: Ja, dat was blauw, het doek was blauw met zwart. In het roodbruin, Jezus aan het kruis geschilderd. Jij pakte mijn hand beet en zei: mooi is dit.

Moeder: Ik stond voor dat schilderij in dat vreemde land en ik heb je hand beetgepakt?
Is dat zo?

Joyce: Zonder erbij na te denken. In Spanje. Nog voor je zo gevoelig werd. Zo kwaad over alles. Nog voor de tijd dat je besloot om niets anders meer te doen dan donuts eten. Nog voor de tijd dat je anarchist werd. Nog voor de tijd dat je besloot van ieder programma ook de herhalingen te kijken. Nog voor Giel Montange een held werd.

Moeder: Ga je mij daar nu mee lastigvallen?

Joyce: We hebben allebei geen geld, en dus dacht ik: doen we het zo, we doen alsof we in Spanje zijn. We doen alsof deze caravan in Spanje staat en de zon schijnt. Dit is Spanje.
Aan het einde van de avond dansen wij de Margarena.

Moeder: Moet dat?

Joyce: Ja.

Moeder: Hou jij ooit op over Spanje?

Joyce: Waarom?

Moeder: Mijn god, jij denkt dat alles goed komt.

Joyce: Waar heb je het over?

Moeder: Natuurlijk heb ik verantwoordelijkheden. Maar hoe moet ik erin gaan staan, in die verantwoordelijkheden, dat is de vraag.
Wat vertel ik je wel, en wat vertel ik je niet. Soms droom ik: ik lig in de vitrine, ik heb mijzelf in de uitverkoop gedaan. En dan lig ik daar en dan ben ik een frikadel en aan de andere kant van de vitrine staan vier mannen en ze hebben honger. En dan zie ik allemaal dikke roze handen mijn kant op komen en dan word ik gillend wakker.
Kan ik jou dit wel vertellen?

Joyce: Ik weet meer dan jij.

Moeder: Hoezo?

Joyce: Ik open de rekeningen.

Moeder begint te huilen.

Joyce: Neee.

Moeder: Hoe ga je erin staan.
Waar begin je?
Ik ben geen dr. Phil.
Dus: hoe ga ik erin staan, in dat moeras van ons.

Joyce: Niet.

Je moet er niet in gaan staan.

Moeder: Hoe kom je eigenlijk aan die palmboom?

Joyce: In Spanje vroeg je ook niet aan de eigenaar van het huisje: hoe kom je aan die palmboom? Die palmboom stond daar gewoon.

Moeder: Die palmboom staat daar gewoon, okee.

Korte pauze

Heb je iets te drinken?

Joyce: Godverdomme.

Moeder: Niet vloeken.

Joyce: Er is Sangria, voor vanavond.

Moeder: Geef mij dan een glas. Ik kan er niet van drinken wanneer ik geen glas heb, of wel?

Joyce pakt twee glazen en schenkt in.

Joyce: Ineens voel ik mij heel belachelijk in deze Flamenco jurk.

Moeder: Ja.

Joyce: Godverdomme.

Moeder: Niet vloeken.

Natuurlijk ken ik het ook wel, ik heb het vroeger ook gekund: een paar voorwerpen bij elkaar zetten en er vervolgens meer in zien, dat ken ik. Van het leven een kunst maken, zoiets. Op de Veluwe jezelf ervan kunnen overtuigen dat je in Spanje bent, het is knap, maar niet ondoenlijk. Maar wanneer je heel erg moe bent... maar dan ook echt heel erg moe, dan blijf je gewoon op de Veluwe met al je verantwoordelijkheden, waarvan je niet weet hoe je erin moet gaan staan.

Joyce: Je zou kunnen doen alsof...

Moeder: Wat moet ik doen?

Joyce: We dansen vanavond, net als in Spanje, de Margarena, als vriendinnen. Zo simpel kan het zijn.

Moeder: Denk je dat ik de pasjes nog ken?

Joyce: Die vergeet je niet.

Stilte

Moeder: Net toen ik in die bakfiets zat, en jij mij hierheen bracht, herinnerde ik mij weer hoe geweldig het is wanneer iemand je fietst. Om niets meer dan onderweg te zijn. Om de overhangende takken voorbij te zien komen, om het mos te ruiken, om weer klein te zijn, totaal onbevangen. Om de wind te voelen en je kraag op te trekken, om ergens gebracht te worden.
En ik moest denken aan mijn zomerkamp. Toen ik klein was, aan mijn blauwe rugzak, aan mijn slaapzak met mijn naam erop. Aan hoe we in de zomer met allemaal kinderen naar een boerderij werden gebracht om koeien te aaien. Omdat we moesten leren waar de melk vandaan kwam. Toen was alles zo duidelijk. Een beetje een koe aaien, een beetje een uier masseren. Op het hooi in een slaapzak liggen.
Net in die bakfiets dacht ik daaraan.

Joyce: Waar heb je het over?

Moeder: Staat de verwarming wel aan?

Joyce: Toen was je zes.

Moeder: Het is net of we buiten zitten. Het ruikt ook intens naar bladeren. Intens.

Joyce: We hadden het over vanavond.

Moeder: Wanneer ik bladeren ruik, moet ik altijd aan koeien denken, daar heb ik geen enkele controle over.

Joyce: Misschien niet.

Moeder zoekt de verwarming, loopt naar de palmboom, kijkt uit het raam.

Moeder: Er loopt iemand.

Joyce: Wat?

Moeder: Ik zeg je, er loopt iemand.

Joyce kijkt uit het raam.

Joyce: Het is Rick.

Moeder: Ken je hem?

Joyce: Wat moet hij hier?

Moeder: Er zit een dikke laag smurfensnot over mij heen.
Daaronder zit ik.
Zuiver, lethargisch te wachten.

Zonder antwoorden.
Dus wat doet hij hier? Ik weet het niet, ik weet het niet.

Joyce: Zijn legerjas, hij heeft zijn legerjas aan: wat is hij? Is hij op oorlogspad?
Heeft hij zich daarom niet geschoren.

Korte pauze

We moeten van kleren ruilen.

Moeder: Waarom?

Joyce: Omdat hij hierheen komt, omdat hij..., omdat ik...

Moeder: Ik kan het niet.

Joyce: Je hoeft niets te kunnen.
Je moet gewoon van kleding ruilen.

Moeder: Okee, waar begin ik?

Joyce: Geef mij je kleren, anders sta ik in mijn onderbroek.

Moeder: Jij forceert mij altijd in posities.

Joyce: Straks ruilen wij weer.

Moeder: Ik ben ziek.

Joyce trekt haar jurk uit, gooit hem naar haar moeder, er wordt op de deur geklopt. Joyce trekt moeders kleren aan – een groot groen joggingpak –, moeder wurmt zich in de flamenco Jurk.

Moeder: Ik ben ziek.

Joyce: Hij staat je prachtig.

Moeder: Je praat als een verpleegster.

Stilte

Joyce: Wat zeg je?

Moeder: Niets.

3. Caravan.

Joyce doet de deur open.

Joyce: Wat doe je hier?

Rick: Lopen.

Joyce: Lopen?

Moeder: Wat komt hij doen?

Rick: Is dat je moeder?

Joyce: Nee.

Rick: Volgens mij wel.

Joyce: Ja, hallo.

Moeder: Dus ik ben je moeder ineens niet meer?

Joyce: Ik bedoelde: 'nee, dat is niet typisch mijn moeder zoals ze erbij staat in die jurk'.
Denk je dat ik mij voor je schaam?

Moeder: Ja.

Joyce: Waarom ga je niet een potje kaarten?

Moeder: Weet ik niet.

Moeder schenkt zichzelf Sangria in en pakt een potje kaarten, begint te patience.

Joyce: Doet ze het ook nog.

Moeder: Is het niet goed?

Rick: Dus ze is toch je moeder?

Joyce: Ja, hallo.

Rick: Hebben jullie die jurk omstebeurt aan? Stomme vraag natuurlijk, dat kan ik zien.

Joyce: Wie staat hij beter?

Moeder: Ik heb liever niet dat je antwoord geeft.

Joyce: Nou.

Wie staat hij beter?

Rick: Hij staat jullie allebei goed.

Joyce: Je liegt.
Wat doe je hier?

Rick: Lopen, en nu heb ik dorst.

Joyce: Dorst? Oké, dan weet ik dat.

Rick: Je ziet er leuk uit.
Die jurk was ook mooi.
Maar dit is nog beter.
Veel zachter.

Joyce: Lul niet zo dom.

Rick haalt een pakje sigaretten tevoorschijn.

Rick: Wil je?

Moeder: Geef mij er maar één.

Joyce: We gaan hier niet roken.

Rick: Het is natuurlijk hartstikke klein hier.

Moeder: Is het te klein hier?

Joyce: Hoe bedoel je: te klein?

Rick: Binnen met de gordijnen dicht kun je jezelf voorstellen waar zo een caravan allemaal gestaan heeft. Marokko, Spanje, Zwitserland, Winterbergen, om uiteindelijk hier uit te komen.
Maakt het uit, hoe groot hij is?

Joyce: In zoverre dat hier niet gerookt gaat worden.

Rick: Joyce, kom even mee naar buiten.

Joyce: Nee.

Rick: Oké.

Moeder: Je zegt dat deze jurk mij staat...

Rick: Je ziet eruit alsof je de toekomst kunt voorspellen.

Moeder: De toekomst?

Rick: Ja.

Stilte, moeder speelt patience terwijl Joyce en Rick elkaar aankijken.

Joyce: Waarom ben je mij achterna gegaan?

Rick: Je doet altijd zo...
Zo...

Joyce: Hoe?

Rick: Anders dan de rest.

Joyce: Anders?

Rick: Je zegt nauwelijks iets op school.
De meeste beginnen om negen uur in de ochtend met praten en stoppen pas al
ze 's avonds onder de douche staan. Maar jij niet.
Dat hebben wij gemeen.

Joyce: Maar jij praat toch best veel.

Rick: Nee.

Stilte. Moeder draait zich om.

Moeder: Onze hond is dood.

Moeder loopt naar de Sangria en schenkt zichzelf nog wat in.

Rick: Jullie hond?

Moeder: Ja.

Rick: Wat erg.

Moeder: Denk je dat ik opvrolijk van een potje patience in een vochtig bos? Denk je dat
jij de enige bent die denkt: wat doen deze mensen hier?

Joyce: Mijn moeder bedoelt...
Ze bedoelt...
We zijn hier op vakantie. Mijn moeder en ik doen alsof we in Spanje zijn, dat
bedoelt ze. En dat is iets van ons. Van ons samen. Ik bedoel, je vindt het
waarschijnlijk stom, zoiets.

Rick: Vandaar die palmboom.

Joyce: Ja.

Rick: Het is mij volkomen duidelijk dat jullie hier op vakantie zijn.

Joyce: Fijn.

Moeder: En wat doe jij hier?

Rick: Ik ben hier...
Het is zo dat ik hier ben...
Omdat...
Omdat ik niets beters te doen heb.

Joyce: Je hebt niets beters te doen?

Rick: Jij staat altijd in je eentje op het schoolplein...

Joyce: Nou en?

Rick: Helemaal alleen.

Joyce: Dat heeft er niets mee te maken.

Moeder: Dat is verschrikkelijk.

Joyce: Ik vind dat prettig.

Rick: Terwijl ik juist vrienden teveel heb, en ik je dus eigenlijk niet zou moeten zien staan, en toch zie ik je altijd een beetje verveeld naast de struiken staan bij het fietsenhok. Alsof je verwacht dat er ieder moment iemand uit die struiken kan komen springen om je te verlossen.

Joyce: Voor die rozenbottelstruiken sta ik mij vaak af te vragen waarom wij er geen jam meer van maken. Dat is alles.

Rick: Ik heb een cadeau voor je.

Joyce: Wat voor een cadeau?

Moeder: Sta jij altijd alleen?

Joyce: Dat is een keuze, ik kan ook naar mensen toelopen.

Moeder: Staat zij altijd in haar eentje?

Joyce: Ik kan naar mensen toelopen.

Rick: Ze is gewoon anders.

Moeder: Wat is er anders aan haar? Ze heeft twee handen, twee benen, een goed stel hersens, wat is er anders aan haar? Wat is er godverdomme anders aan mijn dochter.

Rick: Zo bedoel ik het niet.

Moeder: Het wordt me teveel.

Moeder huilt.

Rick: Waarom huilt ze?

Joyce: Wanneer je denkt dat je hier vermaakt gaat worden, heb je het mis.

Stilte, gehuil.

4. Henk.

Henk: Zij zijn mijn enige gasten. Ik heb er geen enkele moeite mee dat zij hun boodschappen niet doen in mijn campingwinkel. Een mens is vrij om zijn boodschappen te doen waar hij maar wilt, daar ben ik reëel in. Ze zijn mij niets verschuldigd.

Dit soort 'gezinnen' heb ik wel vaker gezien. Zo een gezin waarbinnen de dochter alles bepaalt. Wanneer je ziet hoe die moeder staat, een beetje in elkaar gezakt, naar voren. Sigaret in haar mond terwijl haar dochter de koffers naar binnen sjuwt. Zo heel daadkrachtig naast dat hoopje pudding. Dan zie je het al. Dan zie je dat die vrouw op het punt staat helemaal af te haken. Patience en met je dikke reet in de tijd zitten, zonder enig ongeduld. Misschien verlangt ze naar het bejaardenhuis. Waar alles je wordt vergeven. Waar je kunt roepen wat je wilt. Wat kan het haar allemaal nog schelen? Niets. Ze heeft gefaald.

Geen fuck geeft ze meer om haar reputatie, ze heeft zichzelf vogelvrij verklaard, ze is haar moraal aan het verliezen. Ik heb het allemaal al eerder gezien. Ik heb zoveel gezien op mijn camping dat ik praktisch psycholoog ben. Daarbij ben ik ook nog conciërge geweest.

5. Caravan

Moeder is nog steeds half in tranen. Rick en Joyce zitten er ongemakkelijk bij.

Moeder: Ik wil even met mijn dochter praten.

Rick: Stuur je mij weg?

Moeder: Weggetekend tegen de muur. Opgevouwen achter het fietsenhok. Helemaal alleen, met niemand om mee te praten, zit zij alle pauzes met een boterham met smeerkaas, zich lullig te voelen.
Ik moet met haar praten, ik ben haar moeder.

Rick: Ik weet niet of het een goed idee is dat ik wegga. Niet dat ik onbeleefd wil zijn, absoluut niet, maar ik ben hier nu en ik heb je verteld dat zij alleen op het schoolplein staat. Jij weet dit nu, en dan stuur je die ene jongen - die blijkbaar bereid is met haar om te gaan - weg?
Als ik mij al laat wegsturen, begrijp je?

Joyce: Tering.

Moeder: Ik wil even met haar praten.

Joyce: Fijn, dan weten we dat.

Moeder: Neem je mij ooit serieus?

Joyce: Altijd, ik neem je altijd serieus. En wanneer het nodig zou zijn zou ik ook zeggen: 'Rick kun je weggaan'. Maar dan nog: hij laat zich niet wegsturen.

Moeder: Wil je liever met hem iets doen?

Joyce: Nee.

Moeder: Niet?

Rick: Praten kun je met mij erbij.

Moeder: Daar gaat het toch niet om.

Joyce: Mijn moeder en ik zijn eigenlijk vriendinnen. Toen we in Spanje waren, deden we alles samen. In de ochtend sprongen we in de zee in plaats van onder de douche. We lagen samen op het strand en keken naar de zonsondergang, de sterren, we dronken bier en we voelden ons heel ver van andere mensen vandaan. Alsof we een verbond gesloten hadden. En we zijn nog steeds vriendinnen, ook al is ze tegenwoordig anarchistisch. En vriendinnen zijn nu eenmaal jaloers.

Moeder: Vriendinnen?

Joyce: Si.

Moeder loopt naar de kan met Sangria, hij is leeg.

Moeder: Kun jij Sangria maken?

Rick: Moet ik Sangria maken?

Moeder: Of ben je daar te stom voor?

Rick flikkert van alles doorelkaar wanneer hij Sangria probeert te maken, hij weet blijkbaar niet hoe het moet.

Stilte.

Moeder: Weet je moeder wel waar je bent Rick? Of doe jij gewoon waar je zin in hebt. Komt je moeder straks de kamer binnen met koppen soep en broodjes, zoals ze iedere zondag de kamer binnenkomt, je vader vouwt de krant dicht, ben jij er niet. Ze belt onmiddellijk al je vriendjes om te zeggen dat ze het niet erg vinden dat je een dagje en een avondje weg bent, maar dat ze graag zou willen weten waar. Waar je bent. Bij de voordeur staan je pantoffels klaar, en de haard brand, en de kerstman komt langs en maakt je ouders aan het lachen. Waar hang je uit? Vraagt je moeder wanneer je eindelijk je mobiel opneemt, ik zit in een koude caravan met een waarzegster en een joggingpak. Oh antwoord je moeder, oh, dan zal je het wel niet te laat maken.

Rick: Mijn moeder weet dat ik weg ben.
Gaan er ook eieren door?

Joyce: Nee.

Rick geeft moeder een glas.

Rick: U hoeft niet jaloers te zijn.

Moeder: Jaloers?
Had ik maar iets om jaloers op te zijn.
Ze is net zo alleen als ik.

Joyce: Stel je niet aan.

Moeder: Ik kan geen bezoek hebben.

Joyce: Is dat een nieuwe regel?

Moeder: Nee.
Weet ik niet.

Joyce: Is het zo erg met ons?

Moeder begint te huilen.

Joyce: Dit is zo een moment.

Moeder: Wat voor moment?

Joyce: Zo *een* moment dat ik niet wil.

Moeder: Zo een moment? Wat voor een moment, zoals ik die had?
In de tuin zat ik met een glas limonade, notabene, en ik zag in de plastic tuinstoelen, de planten, het half vergane hek, mijn eigen karakter terug. In mijn kleding, in de manier waarop mensen mij aanspraken, in de mate waarop ik serieus werd genomen – nauwelijks – zag ik mijn eigen karakter terug. Soms vergeet ik de was drie dagen uit de wasmachine te halen, die gaat dan stinken. Stinkende was. Mijn wereld ziet eruit als mijn karakter, ik kan er niet uit ontsnappen, en ineens begreep ik dat. In dat ene moment. In die tuin. Al die flitsen.
In Spanje kon ik nog denken dat ik zou veranderen, omdat ik daar omgeven werd door spullen van andere mensen, omdat ik er maar kort was, en mijn karakter de kans niet kreeg zich in de spullen om mij heen te nestelen als een luizenei op een kinderhoofd.
Zo een moment is dit? Een moment dat je niet wil?
Het is tijd dat je de dingen ziet zoals ze zijn. Je kunt beter maar meteen erkennen wat er werkelijk aan de hand is: niemand wil bij je staan op het schoolplein.
Het bespaart je een hoop illusies.
Rick, wat vinden de mensen op school van haar?

Rick: Het kan mij niet schelen.

Moeder: Wat vinden ze dan?

Rick: Wat maakt het uit?

Joyce: Waarom wil je het niet zeggen?

Moeder: Dit is zo een moment.
Het is belangrijk dat ik je troost.

Joyce: Wat ga je doen?

Moeder: Omhelzen.
Ik hou van je.

Joyce: Doe even niet.

Moeder: Ik hou van je. Ik hou van je.
Daarom zeg ik het allemaal.

Joyce: Doe niet, laat me los.
Laat me los.

Moeder: Ik hou van je.
Rick, houd haar ook even vast.

Rick: Ik weet niet of ze dat wilt.

Moeder: Wil je dat Rick je even...?

Joyce: We gaan scrabbelen. We gaan iets doen.

Moeder: Vind je dat leuk Rick, scrabbelen?

Rick: Ik denk het wel.

Moeder: Hij denkt van wel. Ik heb er een ontzettende hekel aan wanneer mensen recht in mijn gezicht liegen.

Joyce: Hij liegt niet.

Rick: Ik heb verder niets te doen.

Joyce: Mogen vervoegingen ook?

Rick: Van mij wel.

Joyce: Mooi.

Moeder: Officieel mogen die niet.

Joyce: We doen even van wel, zeggen we net

Moeder: Je kunt de regels wel veranderen maar dan speel je een ander spelletje. Een makkelijker spelletje. Begrijp je? Dan scrabbel je niet. Dan smijt je maar wat stenen in het wilde weg neer. Daar zie ik het nut niet van.

Joyce: Zonder vervoegingen heb jij geen schijn van kans, en dan is er geen zak aan.

Moeder: Hoezo?

Joyce: Omdat jij geen Lange woorden spelt, omdat jij die niet kent, omdat jij die niet gebruikt.

Moeder: Rick, gebruik ik geen lange woorden?

Rick: Weet ik veel.

Moeder: Als: rondvaartboot, of draaiorgel, of flamenco?

Rick: Dat zijn geen lange woorden.

Moeder: Niet?

Joyce: Kunnen jullie asjeblieft je mond houden, dan doen we geen spelletje, dan doen we niets. Dan praten we gewoon een beetje, in Spanje konden we ook uren niets doen.

Stilte.

Joyce: Moet ik iets opzetten?

Rick: Wat is jou favoriete nummer? Zet dat op.

Joyce: Van toen?

Rick: Van nu.

Joyce: Littlest things

Rick: Van wie is dat?

Joyce: Lily Allen.

Rick: Ken ik niet.

Joyce: Ik lijk op haar.
In dit joggingpak. Maar sowieso wel, denk ik. Tegen jou kan ik dat zeggen, je kent haar toch niet.

Moeder: In Spanje was ik gelukkig.
Ik was gelukkig

Joyce: Si.

Moeder huilt.

Moeder: Ik was gelukkig.

Joyce: Stel dat ik doodga.

Rick: Wat zeg je nu?

Joyce: Misschien is ze wel opgelucht.

Rick: Je bent een vrachtwagen vol eieren. Hoe vaker je de vangrail raakt hoe meer eieren er breken, hoe zinlozer de tocht lijkt. Het is dus oppassen geblazen, en met zo'n moeder kun je maar beter zelf aan het stuur zitten.

Joyce: Het enige dat ik wil is eten met mijn blote voeten in het zand.
Lopen met mijn blote voeten door het zand.
Dansen met mijn blote voeten in het zand,
dat ik aan het einde van de dag zwarte voeten heb die ik bijna niet meer schoon krijg.

Het moet lukken denk ik, het gevoel te krijgen dat je ver weg bent van huis. Bij ons in de buurt zeggen de mensen dat ze het gevoel hebben in klein Istanbul te wonen.

Er is niet veel voor nodig om je ergens anders te wanen.
Laat mij eens iets proberen.
Geef mij die jurk.

Moeder: Deze?

Joyce: Rick, draai je om.

Rick draait zich om. Joyce trekt de flamenco jurk aan.

Joyce: Het gaat over etenslucht.
Het gaat over muziek.
Het gaat over de taal die je hoort.
Het gaat over heel veel dingen.
Maar niet perse over de plek.
Klein Spanje.

*Ze pakt castagnetten en begint flamenco te dansen.
Rick draait zich om en danst mee.*

Moeder: Ik was gelukkig.

Moeder huilt en ze schenkt zichzelf een flink glas in.

Ze drinkt het glas leeg, dan loopt ze naar Joyce toe en slaat de castagnetten uit haar handen.

Moeder: Ik was gelukkig.

Rick raapt de castagnetten op en legt ze in Joyce haar handen.

6. Caravan

Moeder: Waarom val jij eigenlijk op mijn dochter?

Stilte.

Moeder: Je moet toch een idee hebben.

Joyce: Hij heeft geen idee.

Rick: Om haar innerlijk.

Moeder: Om haar innerlijk?

Joyce: Hij valt op mijn innerlijk, dat kan toch.

Moeder: Niet op haar uiterlijk?

Joyce: Dat kan hij toch niet hardop zeggen. Hij kan toch niet hardop zeggen dat hij op mijn uiterlijk valt.

Rick: Je ziet er heel goed uit.

Moeder: Dan weten we dat.
Wat doet een moeder op een moment als dit?

Joyce: Niets.

Moeder: Moet ik jullie geen seksuele voorlichting geven?

Joyce: Wat?

Rick: Nee.

Moeder: Een condoom om een banaan rollen.
Hebben we bananen?
In mijn portemonnee heb ik in ieder geval een condoom.

Joyce: Niet doen.

Moeder: Ben je nu boos?
Ben ik nu stom?

Joyce: Je moet normaal doen.

Moeder: Was je net vrolijk met die castagnetten. Verpest ik het weer, maar ik ga het goed maken.

Joyce: Wat wil je nou?

Moeder: We gaan de Margarena dansen, wat denk je Rick?

Rick: Ik dans niet op foute muziek.
Nooit.
Het is gewoon een principe.

Moeder: Wat ik wil zeggen, wat ik eigenlijk wil zeggen is dat ik jou een ontzettend leuke jongen vind en als er dan een jongen achter mijn dochter aan moet zitten, dan jij. Zoiets.

Rick: Dat is aardig van je.

Moeder: Maar ik ben ook heel aardig. Ik ben blij dat iemand haar leuk vindt.

Joyce: Doe niet zo belachelijk.

Moeder: Die serie 'father Ted', kennen jullie zeker niet.

Rick: Nee.

Moeder: Het is een ontzettend leuke serie.

Joyce: We zouden dat niet weten.

Moeder: Misschien is het een goed idee wanneer ik soep maak, op z'n Spaans natuurlijk, zodat we straks gezellig kunnen eten met z'n allen.

Joyce: Wat ben je aan het doen?

Moeder: Misschien kunnen we er wat bij zingen ook.

Rick: Gaat het wel goed met haar?

Moeder: Ineens zie ik het helemaal zitten.
Geweldig zo'n palmboom. Laat ik soep gaan maken, ik kan niet koken, maar ik kan doen alsof, toch?

Joyce: Ik kook liever zelf.

Moeder: Denk je dat ik niet weet hoe er een tomatensoep gemaakt wordt. Of waar je pantoffels kunt kopen om bij de deur te zetten? De Zeeman. Denk je dat ik geen broer heb die voor de kerstman kan spelen? Denk je dat ik deze caravan niet had kunnen bedenken, of een echte vakantie naar Spanje, zoals ik al een keer eerder bedacht heb? Want ik heb dat bedacht. Jullie hoeven mij niet buiten te sluiten, ik weet heus wel dat ik alles verkeerd doe. Laat mij bij het kookstel, ik ga soep maken.
Jullie kijken mij aan van: moet dit nou, deze monoloog. Nee, want ik wilde iets leuks zeggen. Om iets goed te maken. Om mijzelf goed te maken. Soep maken. Misschien word ik wel gelovig, misschien word ik wel gered.

Stel dat het waar is, dat je jezelf kunt ophangen en alle schulden, zonden, fouten, alles wat ik, wat wij verkeerd hebben gedaan, dat al die dingen dan weg zijn. Dat alles goed komt op het moment dat ik mijzelf met een paar spijkers aan een kruis laat slaan. Met wat voor een heerlijk gevoel leg ik dan het loodje? Ik bedoel zie je mij al hangen, in een lendendoekje? Zie je het voor je? Bloedend, voor jou. En voor iedereen die op ons lijkt. Een soort van, theatrale manier van sterven, die iedereen trots doet zijn op mij. Met terugwerkende kracht, een fijn mens.

Joyce: Wat?!

Moeder: Het gaat erom dat ik soep voor je wil maken.
Lekkere soep.

Joyce: Doe het maar eens zonder te huilen.
Uiteindelijk barst je altijd in huilen uit.
Vroeg of laat.
Omdat de hond dood is neergevallen.
Zeg je dan.
De hond.
Hoe lang is zo een verhaal houdbaar?

Moeder: Het is een goed verhaal, het verhaal over de hond.
Een echt verhaal.
Een integer verhaal.
Een Bella verhaal.

Moeder schenkt snel haar glas vol en drinkt hem leeg.

Joyce: Godverdomme.

Moeder: Niet vloeken.

Rick: Stiekem drinkt zij best veel.

Joyce: Ze eet veel, ze drinkt veel, ze roept veel.

Moeder: Zij heeft nog wel een dansje verdiend, verdomme.
Kom jongen.
Dan dansen we de Margarena voor haar.

Moeder trekt Rick van zijn stoel, valt over hem heen, sleurt hem mee in haar val tegen de grond.

Moeder: Dus jij bent populair.
Wij kunnen wel wat hebben.
Wij hebben heel wat te bieden.

Rick duwt haar weg.

Rick: Wat moet ze van mij?

Joyce: Mam, doe normaal.

Joyce zet de muziek uit.

Joyce: Je zet jezelf voor lul.

Moeder: We hebben heel wat te bieden.

Joyce: Wat ben je aan het doen?

Moeder: Ik was er al bang voor dat ik die pasjes niet meer zou weten.
Waarom vraag jij altijd het onmogelijke van je moeder?
Nu ben ik gevallen.

Joyce: Dit is toch helemaal het moment niet voor die pasjes.

Moeder: Ik heb je gezegd dat ik moest slapen, maar jij wilde perse dat ik Sangria ging
drinken of niet?
En moet je mij nu zien.
Is dit wat je bedoelde?
Is dit het?

Joyce: Wat?
Wat?
Kijk naar jezelf.

Moeder: Ik weet hoe ik eruit zie.

Joyce: De enige die raar doet ben jij.

Moeder: Ik doe raar?

Joyce: Ja.
Jij doet raar.

Moeder: Ik kan dit leven niet.
Dat weet je toch.
Dat weet je toch.

Joyce: Ga dan zitten.

Moeder: Nee, ik ga weg. Zodat jullie mij kunnen uitlachen.

Moeder haar jas.

Joyce: Ga zitten.

Moeder: Mag ik naar buiten?

Joyce: Vraag je dat aan mij?

Moeder: Het is ineens niet meer 'ons' weekend.
Je hebt het aan jezelf te danken. Ik heb mijn best gedaan. Maar ik ga niet staan
liegen en doen of dit Spanje is, en jij okee bent. En alsof ik alle pasjes nog ken,
want ik ken ze niet meer. Je maakt mij belachelijk.

Joyce: Ik maak je niet belachelijk.

Moeder: En dan die jongen hierheen slepen.

Rick: Niemand sleept mij ergens heen.

Moeder: Allang bedacht dat ik dramatisch zou worden.
Allang.

Moeder gaat weg.

Rick: En weg is ze.

Moeder af.

Joyce: Alles zou heel anders moeten zijn.
Alles zou heel anders moeten gaan.

Rick: Hoe dan?

Joyce: Zorgeloos.

Rick: Ik ben zorgeloos.

Joyce: Ik ook.

Rick: Oké.

Joyce: Oké.

Rick: Oké

7. Bos

Henk: Eigenaar zijn van een camping in de winter is een eenzame bezigheid. Na het wegharken van het laatste herfstblad, is er niets anders te doen, dan klussen in het sanitairblok.

En dan is er niets anders dan de gek in het bos, die met zijn biertje voor zijn camper zit. Die een camping runt zonder gasten. Aan de rand van de wereld ontsnapt aan de regels van de maatschappij. De belastingontduiker, de vrijbuiters, de zwerver. En ik herken mijn gelijke wanneer ik hem doelloos door het bos zie struinen. Weg van het leven waar hij in terecht is gekomen. Er is niets zo verschrikkelijk als een leven dat niet lukt. Van zo een leven moet je vandaan. Het bos in, zonder hond, om mij te ontmoeten.

8. Caravan

Rick en Joyce zitten in de caravan.

Joyce: Dit is Spanje. Hier springen we in de ochtend in de zee in plaats van onder de douche.

Rick: Wat is dat dan voor een jurk?

Joyce: Flamingo. Een flamingojurk.

Rick: Is dat geen vogel?

Joyce: Een grote roze vogel.

Rick: Hoe krijg je die rits dicht in je eentje?

Joyce: Gewoon.
Ik doe mijn handen op mijn rug, en duw die rits omhoog.
Alleen het laatste stukje kom ik niet bij.

Rick: Moet ik het even doen?

*Rick doet haar jurk dicht.
Stilte.*

Joyce: Meestal wanneer mijn moeder het huis uitloopt komt ze bijna onmiddellijk weer terug.

Rick: Waarom wil je moeder je seksuele voorlichting geven, ben je nog maagd?

Joyce: Ze weet niet eens hoe ze zelf zwanger is geraakt.

Rick: Een onbevleete ontvangenis.

Joyce: Het is niet grappig.

Rick: Gaat ze wel vaker?

Joyce: Dan pakt ze al haar koffers met veel bombarie, en soms gooit ze in al haar inpakwoede nog het één en ander kapot, en dan loopt ze met de woorden: 'ik kan dit leven niet meer', de deur uit.

Rick: En jij?

Joyce: Meestal ligt zij over de volle lengte op de bank, dus wanneer zij eindelijk eens opstaat, kan ik op die bank zitten en televisie kijken.

Rick: Dan kijk je televisie?

Joyce: Na één of twee shows is ze dan weer terug. Maar dit keer is alles anders

Rick: Wil je nog een sigaret?

Joyce: Ik rook niet.

Stilte.

Joyce: Je had een cadeau voor me.

Rick: Dat klopt.

Joyce: Waar blijft dat cadeau?

Rick: Stel dat dit Spanje is, en ik ben iemand anders, een Spanjaard, en je hebt mij ontmoet op het strand en deze caravan is van mij. En we zijn met de caravan gaan rijden. En terwijl de caravan rijdt heb ik mij omgekleed omdat ik over een paar uur met een stier moet vechten.

Joyce: De stierenvechter zal de stier doden.

Wacht.

Joyce zet een cd op met geluiden van stieren gevechten.

Rick: We weten niet of ik het ga overleven.
Het is niet niks zo'n stier. En daarom doe ik een ritueel en zit ik op mijn knieën, met mijn handen gevouwen, in opperste concentratie, alsof jij er niet bent. Het hele idee dat ik er over een paar uur misschien niet meer ben, bevalt mij prima. Ik geef mij over aan het lot. Alles valt van mij af. De hele caravan trilt en ik verpletter je met mijn aanwezigheid, en op het moment dat je alleen nog maar naar adem kan happen, zeg ik: there is only one hour left.

Joyce: Er is nog maar een uur.

Rick: Doe je ogen dicht.

Rick loopt achter haar en doet haar rits open.

Joyce: Op welk moment vond je mij precies leuk?

Rick: Vanaf de eerste keer dat ik je zag.

Joyce: Zo.

Rick: Ja.

Rick laat de jurk van haar schouders glijden.

Joyce: Het schip zinkt, ken je die uitdrukking?

Rick: Dat is geen uitdrukking.

Joyce: Maar wat kan jou het schelen? Jij wilt mij alleen maar uitkleden.

Rick: Natuurlijk wil ik dat, omdat ik normaal ben. Wanneer jij een beetje normaal zou zijn, zou jij hetzelfde willen.

Joyce: Je wilt mij uitkleden omdat je normaal bent?

Rick: Dat heb je goed.

Joyce: Misschien moet ik wel heel hard lachen wanneer jij daar straks staat in je boxeshort, op je sokken, terwijl ik mij in mijn veel te grote onderbroek probeer te herinneren hoe het ook al weer zat met die banaan en dat stukje rubber, dat ik ooit ergens uit een automaat...zou dat erg zijn?

Rick: Ik heb geen boxeshort aan.

Joyce: Wat dan?

Rick: Een slip.

Joyce: Een slip?

Stilte.

Joyce: En het cadeau dat je hebt?

Rick: Dit is het cadeau.

Rick pakt haar vast en zoent haar.

Joyce: Ik moet mijn moeder zoeken.

Rick: Nu?

Joyce: Straks gaat ze dood.

Rick: Dood?

Joyce: Springt ze voor een auto.

Rick: Ik wacht hier op je.
Dan weet je dat.

Joyce loopt weg.

Rick: Volgens mij heb ik het niet helemaal goed aangepakt. Dat weet ik eigenlijk wel zeker. Ik ken een jongen en die weet hoe hij dit soort dingen moet aanpakken.

Daar vertelt hij mij over. En het zijn niet alleen maar praatjes, want ik heb het gezien, ik heb het zien gebeuren.

Ik heb gezien hoe die jongen een meisje beetpakte en zei: 'ik heb een cadeau voor je, om haar vervolgens vol op de bek te pakken'. En ik bleef staan kijken om te zien of dat meisje hem nog een klap zou geven, maar niets van dat alles, ze glimlachte gedwee. En ze kende hem niet eens. Terwijl ik doe echt moeite. Ik fiets haar helemaal achterna naar haar vakantieadres. Dat zou je toch romantisch moeten vinden.

Maar alle romantiek valt in het niets.

Een slip.

Wie trekt er nou een slip aan?

Hij pakt een sigaret.

Godverdomme.

Ik heb een cadeau voor je, dat was alles. En ze kende hem niet eens.

En hij ziet er niet uit.

Puisten.

Ik zweer het je.

Maar toch.

Vol op de bek.

Vol.

En meer.

Ik zweer het je.

En ze was niet lelijk.

Blond, ik houd van blond.

10. Caravan

Joyce terug in de caravan bij Rick

Joyce: Ze is helemaal nergens.

Rick: Dan zal ze wel niet gevonden willen worden.

Joyce: Lekker.

Rick: Het is altijd duidelijk waar mijn moeder uithangt.

Joyce: Oh ja, leuk voor je.

Rick: Nu bijvoorbeeld zit ze te lezen voor de openhaard. Straks zet ze thee. Bij ons is alles altijd duidelijk. Op zondag kijken wij sport. En eten witte bolletjes met knakworsten, en mijn vader drinkt een biertje en heeft grote lol omdat het allemaal zo ordinair is. Op zaterdagen gaan wij met de auto naar mijn opa, en mijn moeder speelt: 'ik ga op reis en ik neem mee' in de auto, zodat ik wat afleiding heb. En wanneer ik in de avond moet gaan slapen zegt ze 'de hoogste tijd' alsof ik zes ben. En ik antwoord mijn ouders altijd in zo kort mogelijke zinnen: 'ja', 'nee' en 'weet nie', en er zijn mensen die zeggen dat ze liever dood gevonden worden dan in het leven van mijn ouders. Maar ik denk dat jij dat leven wel leuk zal vinden. Wil je langskomen?

Joyce: Ja, dat wil ik wel.

Rick: In mijn droom was je een stuk vrolijker. Dat ik wilde dat ik je mee kon nemen die droom binnen.

Joyce: Je droom?

Rick: In mijn droom heb ik jou laten lachen om mijn grappen. Hele domme grappen, die jij helemaal niet leuk kan vinden.

Joyce: Wat voor een grappen, wedden dat ik lach.

Rick: Wanneer weet je dat je echt moet afvallen?

Joyce: Zeg het dan.

Rick: Als je op het strand ligt en de mensen van Greenpeace proberen je weer in zee te duwen.

Joyce: Okee.

Rick: Dus.

Stilte

Joyce: Stel dat ze dood is.

Rick: Dat is ze niet.

Joyce: Thuis in mijn eentje voel ik mij altijd heel goed. Dan kan ik door het huis heen lopen, voor de spiegel gaan staan en denken: als ze me nu zouden zien...

Rick: Misschien.

Joyce: Stel dat ik het prettig vind wanneer ze dood is, wanneer ik straks in mijn eentje thuis ben.

Rick: Ze is je moeder.
Wat wil je nou?

Joyce: Ik wil mij in ieder geval niet uitkleden.

Henk komt binnen.

Henk: Wat een mens je moeder. Wat doe je in die greppel? Vraag ik haar.
Wat doe je daar?
Ze staat sloom op. Valt nog een keer. Kruipt.
Barst in lachen uit, zegt: ik ben aan het wederopstaan.

Joyce: Waar is ze?

Henk: Dus je bent binnen gekomen?

Rick: Ja.

Joyce: Jullie kennen elkaar?

Henk: Zie je dat deze caravans best mooi zijn van binnen.

Rick: Je kunt je voorstellen waar hij allemaal gestaan heeft.

Henk: Ik vond haar in de greppel.

Joyce: In de greppel?

Henk: Soms vind ik op de camping dingen. Bijvoorbeeld een lege fles cola en een plastic patatbakje. Dingen waarbij je jezelf gaat afvragen: wie het geweest is die daar gezeten heeft? Wie het geweest is, die eerst een patatje heeft gekocht om vervolgens helemaal naar het bos te lopen, het patatje daar op te eten en de zooi achter te laten. Wie?
Mensen die zonder een hond naar dit bos komen om even uit te blazen zijn bijna zonder uitzondering mensen waar iets mee aan de hand is. Mensen met een probleem. Mensen die in een scheiding liggen. Mensen die iemand verloren hebben, mensen die hun kinderen niet meer aankunnen, mensen die iets vergeten willen.

Net vond ik haar in een greppel. Helemaal van de wereld, kapot gezopen, vol schuldgevoel.

Meestal zijn het mannen die ik vind, die ik moet zeggen, dat alle gebeurtenissen een logisch vervolg zijn op andere gebeurtenissen, gebeurtenissen waar niemand enige controle over heeft. Dat ze er niets aan kunnen doen dat ze een tijdje afhaken. (*korte pauze*) Er is altijd wel iemand die ik hier in de winter opvang. Het is ook gezellig natuurlijk voor mij. Zo een mens, godverlaten aan het bier, blij met een praatje. Maar jij vraagt je natuurlijk af: waar bemoeit die man zich mee?

Joyce: Eigenlijk wel.

Henk: Ik heb een zwak voor vrouwen.

Joyce: Vrouwen?

Henk: Ja.

Joyce: Voor mijn moeder?

Henk: 'Help', klonk het vanuit de greppel.

Rick: We hebben haar niet gezegd dat ze in een greppel moet gaan liggen. Dat doet ze zelf.

Joyce: (*verontrust*) Natuurlijk doet ze dat zelf.

Henk: Geef mij eens een biertje.

Rick pakt een biertje.

Henk: Je bent al helemaal thuis, zie ik.

Joyce: Hoe kennen jullie elkaar?

Henk: Hij zat op een heuveltje te wachten tot hij bij jullie durfde aan te kloppen. We hebben een sigaret gerookt.

Rick: Of jullie niet te druk waren, dacht ik.

Joyce: Druk waarmee?

Rick: Uitpakken.

Stilte

Henk: Het is niets zo'n moeder met de schouders naar voren, sigaret in haar mondhoek (*of met accent: shag in d'r bek*), ogen op half zeven, alsof ze tien jaar geleden voor het laatst helder is geweest.

Als je langs zo'n vrouw heen moet als jongenman, om je meisje te ontmoeten, dan kun je wel een sigaret gebruiken.

Joyce: Volgens mij ben je nu lang genoeg binnen geweest.

Henk: Ik vind je moeder fantastisch natuurlijk, de vrijheid die ze pakt...

Joyce: Dat is ze niet.

Henk: Waarom laat je haar niet een tijdje bij mij?

Joyce: Bij wie?

11. Caravan

Moeder staat in de deuropening.

Joyce: Waar was je?
                  Is alles goed?
                  Of wat?

Moeder: Er zijn een hele hoop soorten moeders, tiener moeders, alleenstaande moeders, stiefmoeders, werkende moeders. Ik ben gek op moeders. Ik ben zelf een moeder. Ik heb respect voor moeders. Straks ben jij een moeder, dan begrijp je ineens alles. Op het moment dat je die kolf aan je borst zet valt het kwartje. Weet je hoe hard ik mijn best doe om een 'goede moeder' te zijn? Maar altijd heb jij een beter plan. Wil ik een dagje samen fietsen...

Joyce: Je hebt geen fiets.

Moeder: Weet je wat het is?

Joyce: Nee.

Moeder: Je lijkt op mij.

Joyce: Mij ga je de schuld niet geven.

Moeder: Maar het is zo.
                  En het is zo'n gedoe, zo de hele tijd tegen je eigen creatie aan te moeten kijken. Maar je lijkt ook een beetje op een klein vogeltje wanneer dat je geruststelt. Je lijkt ook een beetje op een...

Henk: Genoeg.

Joyce: Misschien lijk ik wel op een vogel. In deze jurk. In dit soort exotisch Pino-pak. Misschien ben ik wel een flamingo, misschien wordt het wel tijd dat ik ergens heenga waar ik thuis hoor.

Joyce loopt weg, Rick achter haar aan.

Moeder: Je blijft hier.
                  Henk wil kaas maken met ons.

Joyce en Rick blijven even staan.

Joyce: Kaas?

Moeder: Je blijft hier.

Joyce: Jij hebt helemaal niets over mij te zeggen, jij hebt over jezelf niet eens iets te zeggen.

Rick en Joyce af.

Moeder: Ze wilt geen kaas maken. Ze is boos ineens.

Henk: Straks banjer je dit bos uit op groene regenlaarzen, met een blos op je wangen en een zelfgemaakte kaas in je handen en dan smeer je haar een overheerlijke boterham en dan is ze alles vergeten en komt alles weer goed.

Moeder: Ja.

Henk: Er is niet veel te doen in deze contreien, maar je kunt hier kaas maken. Maak je niet druk.
Je bent op mijn pad gekomen en daarom ga ik je helpen.

Moeder: Omdat ik op je pad ben gekomen?

Henk: Ja.

Moeder: Ben jij gelovig?

Henk: Nee.
Ik heb gewoon de tijd.
Op een dag werd ik wakker en ik dacht: vanaf vandaag heb ik de tijd. En sinds ik de tijd heb komt er van alles op mijn pad, en nu jij dus. Het had ook een vogel kunnen zijn.

Moeder: Eigenlijk moest ik er heel lang over nadenken toen ze erover begon, maar nu weet ik het Flamingo en Flamenco, dat bedoelt ze. Die halen wij altijd door elkaar, die woorden. In Spanje toen. De flamingo danst de flamenco, zo kan je het onthouden.
We doen hier of we in Spanje zijn.

Henk: Waarom zou je helemaal naar Spanje gaan? Deze camping is een veel betere keuze. Lekker dicht bij huis. Het is nog de moeite om voor een weekend de caravan te pakken, bedoel ik. Want zeg nou zelf, tegen de tijd dat je de auto hebt geparkeerd aan de Costa del Sol, kun je al niet meer wachten om thuis te zijn.

Moeder: Wil je met mij de Margarena dansen?

Henk: Natuurlijk, daar hoeft je niet voor in Spanje te zijn, om de Margarena te dansen.

Ze dansen, het duurt een tijdje.

Moeder: De pasjes zitten overal in mijn lijf.
Moet je me kijken.
Hoe zie ik eruit?

Henk: Mooi vol.

*Rick komt terug op.
Hij kijkt even verbijsterd naar de twee.*

Rick: Ze staat op het station in die jurk en ze wilt in een trein stappen naar Spanje.

Moeder: Wat doe jij hier dan?
Waarom ben je niet bij haar?

Rick: Omdat ik niet in een trein stap zonder eerst mijn spullen te pakken. Wanneer ik zoiets doe, doe ik het goed.

Henk: Dus laat je haar alleen? Ben je wel helemaal lekker? Of wat?
Wat sta je daar nu? Waar gaat dat meisje heen dan?
Ga je mij nog antwoord geven?

Rick: Kan ik er wat aan doen.
Ze baalt gewoon. Ik bedoel...Jezus (*of sjeesus*).
Joyce kan wel met die trein meegaan, maar het volgende station ligt ze eruit.
Veenendaal de Klomp, daar wordt ze meegenomen door een ambtenaar omdat ze zich niet kan identificeren, omdat ze niet kan verantwoorden wat ze daar doet, zonder jas. En dan komt ze in de gevangenis, dus jullie moeten haar halen, want ze gedraagt zich hysterisch en ik laat me niet uitschelden waar al die mensen bij zijn.
Het is al erg genoeg dat ze in die jurk...
Dat ze...

Henk: Dat ze...

Rick: Ze staat gewoon voor lul.
Waarom moet ik daarnaast gaan zitten?

Henk: Omdat je haar leuk vind.

Rick: Ze kon toch mee terug om haar normale kleren aan te trekken, om haar tas te pakken? Maar dat wilde ze niet. Gaan jullie haar halen dan.

Moeder: Waarom wilt ze eigenlijk weg?

Stilte

Henk: Heeft ze wel geld bij zich?

Rick: Daar ga ik niet over.

Henk: We moeten naar het station.

Moeder: Zij redt zich wel. Het is niet de eerste keer dat een man haar in de steek laat. Ze komt vanzelf hierheen.

Rick: Wat nou in de steek? Ik kom het jullie toch melden?

Henk: Wie laat er nu een meisje alleen?

Moeder: Ze komt vanzelf naar mij. En als ze terug is denkt ze: was ik maar meegegaan kaas maken.

Henk en moeder lopen weg.

Rick: Wacht.

Moeder en Henk staan stil.

Rick: U bent een verschrikkelijke moeder. Iemand moet het u zeggen.

Moeder: Daar ben ik mij iedere minuut van de dag bewust van, iedere...

Henk: Kom.

Moeder en Henk af.

Rick: HET IS KLOTE, DAT IS HET.
Bedoel maar. Heb ik het gedaan. Waar is haar vader dan?
Gezeik, allemaal gezeik.
Laat haar vader maar eens wat doen.
Waar is die man?
In de kroeg.
Op de Bahamas.
Of wat?

Joyce komt op en gaat naast Rick staan.

Rick: Zit je niet in een trein?

Joyce: Ik wilde niet zonder jou gaan.
En niet zonder mijn tas. Wat ik wil zeggen, misschien heb je gelijk, moet ik het wat beter aanpakken. Een tas inpakken.

Stilte

Joyce: Ga je mee naar Spanje met mij?

EINDE